

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

aprill 2023 nr 89

SÕNA

Kristus on üles tõusnud! Ta on tõesti üles tõusnud!

MÕTE

Elame ülestõusmisjärgses ajas - seda nii kirikuaastas kui ka ajalooliselt. Ei ole surmale ega kõige kaduvusele enam jäetud viimast sõna. Viimane sõna on öelda ülestõusnud Kristusel: "Mina elan, ja ka teie peate elama". Meiegi võime oma elusid kinnitada ja mõtestada selle lubaduse läbi, mõeldes Pühakirja sõna üle, palvetades, osaledes jumalateenistustel, teistele inimestele Kristuse armu välja näidates. Elades Jumala lapsena maailmas.

Tähistasime kirikuaasta suurimat püha. Jääb üle soovida üksteisele rahu ... ja rõõmsat kevadet!

PALVE

Ülestõusnud Issand! Ole Sina ikka meie ligi nii, et me tunneks ja aru saaks. Aru saaks ja tunneks. Sest Sina annad meile elujõu ja kannad meid oma armuga! Kiidetud nüüd, aina ja alati! Amen

ELULÄTE TÄHISTAS SÜNNIPÄEVA

10. märtsil 2023 pidas Elulätte toimetus häälekandja sünnipäeva. Selle aasta veebruarist uue kujundusega ajaleht rõõmustab oma lugejaid juba kuus aastat.

Meeldiv on tõdeda, et üks väljanne võib aastate jooksul nagu oma lapseks saada. Need möödunud viis aastat on nagu maraton olnud, enesearengu ja koguduseelu seisukohalt ka. Nüüd uue ja ilusama kujundusega ning ühtlasi mugavama loetavusega püüame seda kvaliteetiga pakkuda kõigile oma praegustele ja tulevastele lugejatele.

Kirjanik Teet Kallas, kes 6 aprillil, käesoleval kuul pidas oma väarikat 80-ndat juubelit on öelnud: "Inimene ei saa ilma hea ajakirjanduseta ja kui saaks, oleks mööduvad päevad vist väga igavad. Me oma loomult loodud uudishimulikeks."

Elulätte toimetus.

EELK Kadrina Katarina koguduse häälekandja
Elulätte

Alates ülestõusmispühadest toimuvad jumalateenistused kirikus algusega kl 11.
Tere tulemast!

Teine osa

Tare uksest välja astudes tundis Liisa kergelt kohmetust. Õde oli koju jäänud. Tüdruk oli kuidagi kurb ja nõutu. Suviti olid nad ju tõesti siin toredasti, kõik kolmekesi, aega veetnud, vanamemme aiatöödes aidanud ja laupäeviti, pühapäeviti tatrajahust pannkooke küpsetanud. Siis oli olnud tore ja lõbus ning huvitav. Vanaema Vilma surma järel oli aga kõik muutunud, vanem õde Jane, oli tõmbunud endasse ja isegi ema Aune ei osanud vastata sellele pidevalt kuklas taguvale küsimusele, kuidas oma vanemat tüdarta aidata.

Aga Nõgesnõmme, mõtles tüdruk äkki, mööda Vanavabriku tänavat alla ja siis paremale pöörates, oli jäänud ju ikka samaks, memme Vilma armsaks kodupaigaks. Maja juures kasvavad männid olid nüüd kasvanud kõrgeteks ja suursugusteks puudeks ja oma sügaval südames tüdruk isegi imetles neid. Siis, pöördudes Nõgesnõmme ainukeselt Vanavabriku tänavalt, paremale, möödus ta vabriku suurest ja pisut kõhedaks tegevast hoonest, mille kohta teadis ta liikuvat igasugu rahvajutte ja pärimusi. Aga praegu olid need vanamemme poolt jutustatud lood kuidagi võõraks ja kaugeks jäänud ning lasid end veel vaid õhtuti, enne uinumist pisut meenutada. Liisa seisatas. Vana vabrik. Isegi see sõna kõlas tüdruku jaoks ääretult kaugena. Liisa pidas mõttes aru, et millised inimesed võisid sealt iga päev sisse ja välja käia, olid nad pereinimesed või teadsid nad midagi kummitavast heledas torükübaras parunist. Liisa ei antud sellele aga kaua aega juurelda, sest juba järgmisel hetkel nägi ta, kuidas üks valge kepiga noormees rahvamaja juurest kiirel sammul üle tee läks. Kas see noormees on tõesti pime? Tütarlaps kohmetus ja pööras pea kiiresti mujale. Liisa võis pea anda, et seda noormeest polnud ta Nõgesnõmmel kindlasti näinud.

Noormehel olid päikesepirillid ees ja tihe, pisut loksik tukk langes paremale tumedale prilliklaasile. Vabriku juurest keeras neiu paremale, väikesesse parki, mida kaunistasid tumeroheliste suurte lehtedega kastanid. Kas peale tema ja õe on siis Nõgesnõmmele veel noori peresid elama tulnud? Liisale tundus see üllatusena ning ta juurdles selle üle veidi. Samas ei teadnud ta, kas ja kuidas pidi ta sellest kodu vanemale õele rääkima? Muidugi tähendas see omakorda, et kõik tuli hoolikalt läbi mõelda, muidu mine tea, mis mõtted sellele vanemale õele kõik veel pähe võivad tulla. Üllatus oleks see Janele kindlasti, aga, kas ka meeldiv, see oli alles iseküsimus.

Liisa eeldas, et kõiki tema südame mõtteid ei saa vanem õde vast läbi näha, juhul kui ta muidugi selgeltnägija võimetega pole. Huvitav tundus see mõte aga ikkagi, kui tütarlaps kujutas selgelt vaimusilmas ette, millise näoga Jane selle uudise kodu vastu võtab. Sellest pimedast poisist võib veel saada neile tore kaaslane. Liisa muigas ja pöördus oja ületavale purdele. Sügise saabumist oli ka siin selgelt tunda. Vana Reaalaine maja juures kolletas kaasik, kibuvitsad ja pihlakad punetasid. Tütarlaps sundis end rahunema. Ta ületas kiiresti silla ja jalutas nüüd kindla teadmise sinna suunas, kus teadis olevat kohaliku kogudusemaja. Tema suhted kirikuga või Jumalaga, mõtles tüdruk. Millised need küll on?

Ja, koos vanaemaga oli ta paar korda kogudusemajas käinud, isegi paaris pühapäevakooli tunniski osalenud, aga Jumal oli ta siis olemas või ei olnud ta seda mitte? Keeruline küsimus, muidugi. Liisa jäikogudusehoonet hetkeks vaatama. Selle esiuks oli saanud värske värvikorra, arvatavasti alles sel suvel, arvas tüdruk. Sel olid imeliku kujuga nikerdused. Tüdruk liikus edasi ja jälle nägi ta seda pimedat noormeest, seekord teisel pool teed, aleviku poole minemas. Liisa tundis seljal kummalisi judinaid. Kui vahva oleks sellise noormehega päriselt tuttavaks saada.

Mõttes juurdles tütarlaps juba sellelegi, kas noormees käib kohalikus koolis või hoopis Tartus? Ta oli kuulnud, et üks Beriti sõbrannadest käib ülikoolilinnas, pimedatele lastele mõeldud õppeasutuses, aga kus aadressil see asub, seda tüdruk ei teadnud. Mõtteid mõlgutades pöördus ta nüüd koduteele tagasi.

Tal oli Janele palju kõnelda ning ta kiirustas. Siiski otsustas neiu, et ema Aunele ta oma plaanidest vanema õega siiski veel ei kõnele. Tema arvates ei olnud hea, kui ema nende vahelistest asjadest praegusel hetkel liiga palju teadis. Seda ei olnud üldse tarvis.

Liisa enese arvates oli täiskasvanute maailmas, eriti tema ema Aune hinges, midagi toimumas. Muidugi, ei olnud ju kahtlustki, et Nõgesnõmmele kolimine oli ka nende ema palju muutnud, teda mõtlikumaks ja kuidagi nõutumaks muutnud. Aga ehk oli see leinast.

Liisa ohkas. Ta vaatas selja taha ja tundis taas neid kummalisi külmavärinaid. Miski ei saanud enam kunagi minevikku tagasi tuua või seda muuta. Olevikul oli, aga vastupidi nende pere jaoks nii palju uut varuks. Kas nad õega üldse oskavad selle uudisega toime tulla? On neil selleks jõudu ja tahet?

Kui Liis koduvärvast sisse astus, istus männioksal üks harakas. Lind oli pea paremale küljele kallutanud, üks silm hoolikalt peas säramas, oleks ta justkui tüdrukult küsinud, et kas oli tore jalutuskäik.

Neiu heitis pea kuklasse, näitas haraka poole oma väikest rusikat, naeratas ja ütles siis kavalalt: "Sulle, sa vana kädistaja, ma oma saladusi ei avalda. Võid lootma jääda. Nii, et parem ära unista!"

Järgneb

PILK AJALUKKU

VIKTORIAANLIKUST
TEOLOOGIAST
VAIMUERKSUSENI - ÕED
BRONTED

Õed Bronted olid inglise kirjaneitsid, kelle viljakam periood jäi 1840 ja 1850 aastatesse. Charlotte, Emily ja Anne sündisid viktooriaanliku vaimuliku perekonda. Kokku oli peres kuus last, viis õde ja üks vend. Vaatamata isa alkoholiprobleemile, kasvasid õed range kontrolli ja koduse terrori all. Pere ainukesest pojast lootis isa rohkem, kui õdedest. Oma kirjanikuteed alustasid eelmainitud õed juba varakult, esialgu küll pseudonüüme kasutades, sest raamatuid oli tol ajal meeste nimede all kergem avaldada. Aastal 1846 ilmusid õe Emily "Vihurimäe" ja Anne "Agnes Grey". Sellelaadseid teoseid ei olnud inglise kirjanduses enne nähtud ega leidu neid vist tänapäevalgi. Vanem õde Charlotte avaldas 1847 aastal romaani "Jane Eyre" ja see romaan on lugejate seas vaata armastuim tänapäevani. Romaani esitlus toimus 15. aprillil 1847 vanas pastoraadihoones. Isa Patrick ei kiitnud tütarde kirjutamist kunagi heaks. Vastupidi, ta ütles, et tütreid peavad keskenduma piibliharidusele ning vaimuerksuse arendamisele ning hoolitsemata ühtlasi nende kehva majapidamise eest. Usk olevat see, mis tegevat inimest tõeliselt vabaks. Perepoeg, kellest ometi nii palju loodeti, langes samuti meelemürkide võrku. Isa õhutusel jätkas noorem õde Anne, siiski oreil musitseerimise õppimist ja omandas Charlotte eeskujul hea lugemis- ning joonistamisoskuse. Legendi järgi köitnud teda väga kuningas Taaveti ja Batseba keelatud armastuse lugu.

Siiski on nad ühe õnnetuma saatusega kirjanikud nagu Briti kirjanduseloos.

Eluga kooselamine on väga raske.

Jeanett Winterson
